

Cõi Người Ta Một Sớm Mai

Hôm nay Ngày Mở Cửa...sau hai tháng-ngỉ-chơi...không phải là ngày vui! Không là ngày Nguyên Đán!

Lòng người ai cũng nản, không nét mặt hân hoan, cũng bởi cái khẩu trang vẫn còn che nửa mặt!

Tưởng là mới sau Tết, rồi nghĩ Tết chưa đâu! Hình như chim bồ câu bay hết rồi, biệt xứ...

Những con người thành phố bỏ cái tục bắt tay. Ai đó mà gặp ai chỉ cúi đầu chiếu lệ...

"Chưa bao giờ buồn thế trời mùa Đông Paris...". Thật không biết nói chi, nhắc thơ Cung Trầm Tưởng!

Tôi làm thơ vay mượn, như thế này là buồn! Mà biết sao cho suôn khi ngày trong như đục?

Hình như Nguyễn Du khóc?

"Bao giờ gạn đục khơi trong, chỉ xin quân tử hiểu lòng người ta!".

Ôi là xưa là xa! Ôi những ngày thân ái! Thôi, nói đi nói lại...như Vũ Hoàng Chương, ngậm ngùi:

"Gặp gỡ như là chuyện Liêu Trai, ra đi không hẹn lấy ngày mai! Đêm nay lửa tắt bình khô rượu, đời vắng em rồi, say với ai?".

Bia, trước mặt: bia chai. Bia, trên kệ, bia hộp. Ngày từng ngày bạn bớt! Lính trẻ đều đã già!

Khui một chai bia ra, bóp méo xẹp cái nắp. Buồn nghe lạnh con mắt, tri âm ơi tri âm!

Hôm nay, ngày đầu năm? Hôm nay, ngày tháng Chạp? Hôm nay, con chó ngáp qua cánh đồng nhân gian?

Păng! Păng! Păng! Păng! Bùm...

Trần Vấn Lệ